

sen af de Penge, der er indsamlede, og han ikke vil modtage dem, saa kunde det dog være, at det Ansvar kom til at hvile for tungt paa hans Skuldre.

Harald Jensen: Denne Forhandling bærer nærmest Præg af en Redegørelse, en Redegørelse fra den højtærede Konseilspræsident og en Redegørelse fra Komiteens Side over de Forhold, som har været saa meget omdebatteret i Bladene og paa anden Maade i vort Land i den senere Tid. Den højtærede Minister bliver angrebet, fordi han ikke har været imødekommende nok, ikke har strakt sig saa langt, som den private Indsamlingskomité kunde ønske. Jeg kunde ønske at sige, at set fra mit Standpunkt har den højtærede Minister været for imødekommende, at det efter min Opfattelse vil være vanskeligt for den højtærede Minister at forsvare den Stilling, han har indtaget ved at modtage private Gaver i Statsøjemed. Jeg kan ikke se andet, end at Rigsdagen er den bevilgende og styrende i den Retning, og hvad der skal gøres i Retning af at lukke Hullet i Nordfronten eller i Retning af at indkøbe Krigsmateriel, maa det være Rigsdagens Sag at bestemme. Og jeg er da heller ikke klogere, end at Rigsdagen i den Retning har truffet sin Afgørelse ved Forsvarsordningen i 1909, idet den Forsvarsordning, den Forsvarslovgivning, som da fremkom, maa staa ved Magt, indtil Rigsdagen træffer anden Bestemmelse. Naar Ministeren har modtaget Naturalier, hvad jeg egentlig vil kalde maske-rede Pengegaver, til Forsvaret, til Anskaffelser og til yderligere Foranstaltninger i den Retning, altsaa har modtaget Pengegaver i Statsøjemed, kan jeg ikke se andet, end at Ministeren her har været for imødekommende overfor Indsamlingskomiteen. Dette kan være godt nok som et Udslag af de Følelser, der bevægede paagældende, og jeg skal ikke paa nogen Maade ned sætte eller i det hele taget undervurdere de Bevæggrunde, som de Mænd har haft, der har staaet i Spidsen for Indsamlingen. Enhver kan have sin Overbevisning om, hvad der tjener til vort Fædrelands Vel, det Fædreland, vi dog alle til syvende og sidst holder af, men jeg vil sige, at jeg personlig, og jeg tror ogsaa det store Flertal af det danske Folk, er imod disse private Indsamlinger. Vi har her i Danmark en saa fri Forfatning, at enhver Rørelse, enhver Bevægelse og enhver Tanke, kan finde sit Udslag her i

Rigsdagen og komme frem her. Her maa Stedet være, hvor sligt afgøres, og ikke i private Komiteer, her maa Stedet være, hvor vi i saa vigtige Anliggender, som her er Tale om, bestemmer, hvad der skal gøres eller ikke gøres, og efter min Opfattelse bør private Komiteer ikke have noget med det at gøre, selv om de er i Samraad med Ministeren. Ministeren kan kun, synes det mig, modtage saadanne Gaver som Minister, som Regering, som den af Kongen og delvis ogsaa af Folket indsatte Regering, altsaa som Rigsdagens Repræsentant og maa henvise til Rigsdagen for at høre, hvorledes vi vil anvende dem. Derfor er det min Opfattelse, at jeg ikke kan være med til de Beklagelser, der er fremkomne fra Komiteens Side, Beklagelser, der — man kunde kalde det ved et Tilfælde — fremkommer just lige nu, hvor Finanslovsforlagets Behandling er ved sin Slutning, og hvor vi staaer lige overfor at skulle paabegynde anden Behandling af Grundlovsforlaget. Jeg kan ikke deltage i disse Beklagelser. Skulde jeg beklage noget overfor den høje Regering, overfor den højtærede Minister, skulde det være dette, at han har været for imødekommende, at han ikke henviste til Rigsdagen.

Hvad angaar Komiteen og de Klager, der har været fremme over, at Ministeren ikke vilde fremkomme med denne Sag for Rigsdagen, forekommer det mig, at naar man ved, at der indenfor den Bevægelse er saa mange Rigsdagsmænd, er det underligt, at disse Rigsdagsmænd ikke gaar den Vej, som er ganske naturlig for dem, og som de har Ret til at gaa, nemlig at indbringe Forslag her, hvis Ministeren viser sig uvillig dertil. Man har fra anden Side søgt at faa Sagen ind paa en Basis, hvor den efter min Opfattelse ikke hører hjemme, men det kan jo godt ske, at det ikke har passet ganske i Komiteens Kram at gaa den naturlige Vej — det ved jeg ikke noget om. Jeg har kun taget Ordet for at sige, at jeg kan ikke være med til de ærede Medlemmers Beklagelse. Skulde jeg beklage noget i disse Forhold, skulde det være, at den højtærede Minister har været for imødekommende overfor den frivillige Indsamling og den Komité, der har samlet sig. Hvad der skal gøres i saadanne Sager, skal efter min Mening gøres ved Lov, og det skal være Folkets valgte Repræsentanter, der dømmer over disse Sager, og ikke en privat Komité. Jeg har endogsaa Lyst til at sætte et lille Spørgs-